

Arrest

nr. 203 828 van 16 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat K. VELLE
Drabstraat 18
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), beide aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VELLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2017 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van zelfstandige. Zij voegt daarbij (onder meer) een Franse identiteitskaart als bewijs van haar burgerschap van de Unie. Op 4 augustus 2017 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 22 maart 2018 stelt de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie, Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten, vast dat de Franse identiteitskaart van de verzoekster vals is.

1.3. Op 23 maart 2018 verzoekt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de gemeente Mechelen om aan de verzoekster geen verblijfstitel af te geven en de politie te verwittigen op het moment dat zij zich aanbiedt.

1.4. Op 4 mei 2018 wordt het verblijfsrecht van de verzoekster ingetrokken.

1.5. Op 4 mei 2018 wordt tevens ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan Mevrouw:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften (PV nr. (...) van de politiezone van Mechelen). Zij heeft gebruik gemaakt van een Franse identiteitskaart die volledig vals is. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico op onderduiken om volgende redenen:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft op 23.06.2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend als EU-onderdaan als zelfstandig vennoot. Zij staaft die aanvraag met een Franse identiteitskaart met nummer (...). Betrokkene werd in het bezit gesteld van een verklaring tot inschrijving op 04.08.2017 en verkreeg een E kaart op 16.08.2017.

Na onderzoek van de Franse identiteitskaart door de technische en wetenschappelijke politie, centrale dienst ter bestrijding van valsheden, is gebleken dat het document niet authentiek is maar totale namaak (ref (...) dd 22.03.18).

Betrokkene verklaart geen familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zij in België is om te werken. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Ze is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften (PV nr. (...) van de politiezone van Mechelen). Zij heeft gebruik gemaakt van een Franse identiteitskaart die volledig vals is. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft op 23.06.2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend als EU-onderdaan als zelfstandig vennoot. Zij staaft die aanvraag met een Franse identiteitskaart met nummer (...). Betrokkene werd in het bezit gesteld van een verklaring tot inschrijving op 04.08.2017 en verkreeg een E kaart op 16.08.2017. Na onderzoek van de Franse identiteitskaart door de technische en wetenschappelijke politie, centrale dienst ter bestrijding van valsheden, is gebleken dat het document niet authentiek is maar totale namaak (ref RR-(...) dd 22.03.18).

Betrokkene verklaart geen familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zij in België is om te werken. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

*Vasthouding
(...)"*

1.6. Op 4 mei 2018 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vier jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

Er bestaat een risico op onderduiken om volgende reden:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften (PV nr. (...) van de politiezone van Mechelen). Zij heeft gebruik gemaakt van een Franse identiteitskaart die volledig vals is. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Betrokkene heeft op 23.06.2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend als EU-onderdaan als zelfstandig vennoot. Zij staaft de aanvraag met een Franse identiteitskaart met nummer (...). Betrokkene werd in het bezit gesteld van een verklaring tot inschrijving op 04.08.2017 en verkreeg een E kaart op 16.08.2017. Na onderzoek van de Franse identiteitskaart door de technische en wetenschappelijke politie, centrale dienst ter bestrijding van valsheden, is gebleken dat het document niet authentiek is maar totale namaak (ref (...) dd 22.03.18).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart geen familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zij in België is om te werken. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. (...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de tijdigheid van de vordering

2.1.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.1.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

2.1.2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel is.

Deze beslissing werd op 4 mei 2018 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 5 mei 2018 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen (eerste verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering, in zoverre ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.1.2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van de vordering op omdat het bestreden inreisverbod geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel betreft.

Gelet op de in het arrest nr. 179 108 van 8 december 2016, gewezen in Algemene Vergadering, vermelde twee mogelijke lezingen van artikel 39/82, § 1, *iuncto* artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig aangenomen te worden dat de exceptie niet weerhouden wordt. De behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij nagegaan wordt of voldaan is aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de Vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari 2004, nr. 127.040).

2.2. Over het voorwerp

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is op verwijderings- en terugnrijvingsmaatregelen, bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed wat betreft de verwijderingsmaatregel. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering wat betreft de eerste bestreden beslissing staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing

De verzoekster toont niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van de verzoekster inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. De verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies) dient te worden verworpen.

3.2.3. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan wat de eerste bestreden beslissing betreft (bijlage 13*septies*) maar niet wat de tweede bestreden beslissing betreft (bijlage 13*sexies*).

Dit volstaat om de vordering te verwerpen wat betreft de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 6 van het EVRM, van de artikelen 61/2 e.v. en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 stelt:

“(…)”

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze Wet, gemotiveerd te worden.

Daarnaast leggen ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 een uitdrukkelijke motiveringsplicht op voor bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom een administratieve overheid een bepaalde beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover de burger beschikt.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsmede het inreisverbod (bijlage 13sexies), beiden dd. 04.05.2018, betreffen beiden een administratieve beslissing die uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn en er kan geen genoegen worden genomen met een aantal standaardformuleringen die nauwelijks inspelen op het individuele geval.

De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

De beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten werd als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Het inreisverbod werd als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Deze motivering houdt uiteraard geen rekening met de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Er kan immers niet ernstig betwist worden dat verzoekster het slachtoffer is van mensenhandel. Zulks werd bovendien door de politiediensten zelf gesuggereerd (zie proces-verbaal nr. (...) van de Politiezone Mechelen – Stuk 6).

Het stellen dat verzoekster met bedrieglijk opzet niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze te verblijven, en manifest zou weigeren om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, is uiteraard niet correct.

Verzoekster is sedert mei 2017 werkzaam als zelfstandig vennoot in café R. (...), met maatschappelijke zetel gevestigd te (...).

Verzoekster was steevast overtuigd van het feit dat haar E-kaart op een rechtsgeldige wijze werd verworven.

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden. Er wordt in algemene bewoordingen uiteengezet dat verzoekster niet met haar eigen middelen kan vertrekken en dat zij niet zou getwijfeld hebben om illegaal België binnen te komen. Gelet op de specifieke situatie van verzoekster is dit uiteraard niet correct.

De motivering van de beslissing houdt geen rekening met de situatie van verzoekster zoals hierboven geschetst.

Daarnaast werd ook de zorgvuldigheidsnorm geschonden. Bij haar arrestatie werd er geen enkele rekening gehouden met het feit dat zij een slachtoffer van mensenhandel is/zou kunnen zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182).

Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar het arrest nr. 191 928 dd. 13.09.2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu stelt verzoekster dat er voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen geen zorgvuldig onderzoek naar haar specifieke omstandigheden gebeurd is, met name dat zij slachtoffer van mensenhandel is. Ze wijst er ook op dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen niet werd ingelicht over het statuut dat zij kon aanvragen.

Uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoekster werd ingelicht over haar rechten ofdat er heden een onderzoek wordt gevoerd naar het gegeven of verzoekster het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, van het Strafwetboek.

Zij werd op geen enkele wijze ingelicht over het beschermingsstatuut dat zij kon aanvragen, hoewel artikel 61/2 §1 Vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk voorziet: "Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven."

Ook blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen de mogelijkheid gehad heeft om hierop te wijzen of aanwijzingen daaromtrent aan te voeren.

Het is pas op het ogenblik dat verzoekster thans wordt bijgestaan door een raadsman, dat het nodige kon gedaan worden teneinde verzoekster aan te melden bij een gespecialiseerd onthaalcentrum.

Verzoekster werd op heden aangemeld bij het onthaalcentrum Payoke te Antwerpen.

Verzoekster is uiteraard bereid om volledig mee te werken aan een gerechtelijk onderzoek.

Dat er in casu sprake is van mensenhandel staat vast.

Het feit dat verzoekster initieel, zonder te weten dat zij gebruik had gemaakt van valse identiteitsdocumenten, vrijwillig meeding naar België, sluit niet uit dat er sprake is van mensenhandel.

De goeder trouw in hoofde van verzoekster kan o.a. afgeleid worden uit:

- Verzoekster had een geldig visum voor Spanje, indien verzoekster ter kwader trouw was, waarom zou zij dan een geldig visum voor Spanje ontvangen – indien verzoekster ter kwader trouw zou zijn, had zij toch van in den beginne zich ingelaten met valsheid in geschriften en het gebruik van valse documenten;*
- Het is bovendien niet echt verstandig te noemen om zelf, wetens en willens, met valse documenten naar de overheidsdiensten te stappen;*
- Zoals verzoekster van in den beginne heeft verklaard, had zij reeds van in begin de intentie om in België een nieuw leven op te bouwen om in België te werken. Verzoekster had geen enkele reden om zich in te laten met valsheid in geschriften daar zij perfect een legaal verblijfstitel kon bemachtigen via een regularisatie als arbeidsmigrant;*
- Verzoekster is het slachtoffer van haar onwetendheid en het geloof in de goedheid van de mensen.*

Aan verzoekster wordt een inreisverbod van vier jaar opgelegd op grond van het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dit in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet). Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat gepaard gaat met het inreisverbod, stelt dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Ook geeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan dat er een risico op onderduiken bestaat, daar verzoekster valse misleidende informatie heeft gebruikt/valse of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd.

Er dient uitdrukkelijk benadrukt te worden dat thans verzoekster op geen enkele wijze definitief strafrechtelijk werd veroordeeld.

Dit toont aan dat de verwerende partij twee individuele beslissingen genomen heeft die gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van verzoekster dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 7 november 2011, nr. 216.180). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding en de beoordeling van de feiten vereist onder meer dat de overheid geen ernstige maatregel neemt die is gegrond op het persoonlijk gedrag van een rechtsonderhorige en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder eerst aan de betrokkene de mogelijkheid te bieden om haar standpunt te doen kennen (RvS 14 februari 2012, nr. 217.932). In casu blijkt niet dat verzoekster hiertoe de mogelijkheid gehad heeft, laat staan op de hoogte werd gebracht, voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Dit toont duidelijk aan dat indien voor het nemen van de bestreden beslissingen een zorgvuldig onderzoek was gebeurd naar de concrete situatie van de verzoekende partij de bestreden beslissingen niet genomen zouden zijn, maar de specifieke procedure voorzien door de wetgever zou opgestart zijn. De wetgever voorziet immers in een specifiek regime indien er aanwijzingen zijn dat de betrokkene slachtoffer is van mensenhandel dat bestaat in de toekenning van een tijdelijk verblijfstitel en eventueel, onder specifieke voorwaarden, tot de toekenning van een definitief verblijf, wat niet in overeenstemming te brengen is met een (voorbarige) beslissing die impliceert dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten zonder dat haar een termijn voor vrijwillig vertrek toegekend wordt en een beslissing die impliceert dat verzoekster zonder meer wordt uitgesloten van de mogelijkheid om de volgende vier jaren in het Rijk te verblijven.

Gelet op voorgaande procedurele onregelmatigheden, werden de rechten van verdediging in hoofde van verzoekster geschonden, en dient geoordeeld te worden tot een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 – Recht op een eerlijk proces – juncto schending van artikel 61/2 e.v., artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen - juncto schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Voormeld bevel om het grondgebied te verklaren, samen met het inreisverbod werden onzorgvuldig genomen, met miskennis van de rechten van verdediging en een eerlijke proces. Verzoekster heeft voorafgaand het bevel om het grondgebied te verlaten nooit de nodige informatie of mogelijkheid gekregen om zich aan te melden als slachtoffer van mensenhandel.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is een inbreuk op artikel 6 E.V.R.M. en zou een ernstig moeilijk te herstellen nadeel aan verzoekster berokkenen, vermits hierdoor haar een beschermingsstatuut en dit (tijdelijk) verblijfsrecht zonder meer en zonder afdoende motivering wordt ontnomen. Een tenuitvoerlegging zou met zich meebrengen dat verzoekster opnieuw naar Marokko zou worden gebracht, alwaar zij weer zou kunnen benaderd worden door mensensmokkelaars/mensenhandelaars.

Bijgevolg is het middel gegrond."

3.3.2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 5 van het EVRM, van de artikelen 61/2 e.v. en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Zoals reeds gesteld werd de zorgvuldigheidsnorm geschonden. Bij de arrestatie van verzoekster werd er geen enkele rekening gehouden met het feit dat zij een slachtoffer van mensenhandel is/zou kunnen zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182).

Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar het arrest nr. 191 928 dd. 13.09.2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu stelt verzoekster dat er voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen geen zorgvuldig onderzoek naar haar specifieke omstandigheden gebeurd is, met name dat zij slachtoffer van mensenhandel is.

Ze wijst er uitdrukkelijk ook op dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen niet werd ingelicht over het statuut dat zij kon aanvragen.

Uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoekster werd ingelicht over haar rechten ofdat er heden een onderzoek wordt gevoerd naar het gegeven of verzoekster het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, van het Strafwetboek.

Zij werd op geen enkele wijze ingelicht over het beschermingsstatuut dat zij kon aanvragen, hoewel artikel 61/2 §1 Vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk voorziet: "Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven."

Ook blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen de mogelijkheid gehad heeft om hierop te wijzen of aanwijzingen daaromtrent aan te voeren.

Het is pas op het ogenblik dat verzoekster thans wordt bijgestaan door een raadsman, dat het nodige kon gedaan worden teneinde verzoekster aan te melden bij een gespecialiseerd onthaalcentrum.

Verzoekster werd op heden aangemeld bij het onthaalcentrum Payoke te Antwerpen.

Verzoekster is uiteraard bereid om volledig mee te werken aan een gerechtelijk onderzoek.

De schending van van de zorgvuldigheidsnorm bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft tot gevolg dat verzoekster zonder meer en zonder enig vorm van tegenspraak of hulp van haar vrijheid werd beroofd met het oog op onmiddellijke gedwongen terugkeer.

Het spreekt voor zich dat door zo te oordelen dat artikel 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 – recht op vrijheid en veiligheid werd geschonden.

Aan verzoekster werd haar de wettelijke voorwaarde ontnomen teneinde zich te laten begeleiden/bij te staan door een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is een inbreuk op artikel 5 E.V.R.M. en zou een ernstig moeilijk te herstellen nadeel aan verzoekster berokkenen, vermits hierdoor haar een beschermingsstatuut en dit (tijdelijk) verblijfsrecht zonder meer en zonder afdoende motivering wordt ontnomen. Een gedwongen tenuitvoerlegging zorgt voor een inbreuk op haar vrijheid en veiligheid. Bovendien zou een gedwongen tenuitvoerlegging met zich meebrengen dat verzoekster opnieuw naar Marokko zou worden gebracht, alwaar zij weer zou kunnen benaderd worden door mensensmokkelaars/mensenhandelaars.

Bijgevolg is het middel gegrond.”

3.3.2.1.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 61/2 e.v. en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster is sedert april 2017 in België (meer dan 1 jaar).

Verzoekster huurt een appartement gelegen te (...).

Sedert mei 2017 werkt verzoekster op zelfstandige basis bij de B.V.B.A. M. S. (...), met maatschappelijke zetel gevestigd te (...), met ondernemingsnummer (...), dewelke instaat voor de exploitatie van het café Rio, aldaar gelegen.

Er kan niet ernstig betwist worden dat verzoekster inmiddels een privéleven heeft opgebouwd in België.

Verzoekster is inmiddels geïntegreerd in de Belgische economische samenleving.

Verzoekster is nooit ten laste geweest van de Belgische maatschappij/sociale zekerheid.

Door de loutere melding van verwerende partij dat verzoekster geen familie zou hebben in België en bijgevolg een schending van artikel 8 E.V.R.M. niet kan weerhouden worden, dient gesteld te worden dat zulks niet afdoende is en vrij kort door de bocht.

Minstens dient gezegd te worden dat er geen onderzoek werd verricht naar de financiële situatie, waarbij de economische verankering (zijnde de tewerkstelling van verzoekster) op geen enkel ogenblik wordt vernoemd, noch op enige wijze enig onderzoek werd gevoerd, hetgeen ook blijkt uit het ontberen van enige vorm van motivatie.

Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. en zou een ernstig moeilijk te herstellen nadeel aan verzoekster berokkenen, vermits hierdoor een komt aan haar gezinsleven.

Eveneens verliest verzoekster haar werkzaamheden die zij al meer dan één jaar uitvoert.

Bijgevolg is het middel gegrond.”

3.3.2.1.4. In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij niet kon vaststellen dat zij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid zodat aan de voorwaarden van artikelen 74/11 en 74/14 niet is voldaan.

De bestreden beslissingen laten gelden dat de reden voor de toepassing van artikel 74/14 en bijgevolg artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het feit is dat er reden is voor onderduiking, dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De redengeving van de bestreden beslissingen laat verzoekster niet toe te begrijpen in welke mate, verzoekster die voor de eerste keer te maken kreeg met de politiediensten, een risico voor gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid zou uitmaken.

Verzoekster betwist dat zij degelijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Verzoekster bewijst aan de hand van stukken dat ze meer de hoedanigheid van slachtoffer heeft als deze van dader.

De notie ‘openbare orde’ dient met voorzichtigheid te worden gebruikt om een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten te motiveren; Des te meer wanneer verwerende partij op de hoogte is dat dit automatisch leidt tot de toepassing van een inreisverbod; Verzoekster gebruikt hiervoor een rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de feiten die worden ingeroepen ten einde het gevaar voor de openbare orde te staven niet kunnen volstaan in het invoeren van een algemeen delictueel gedrag maar een zekere graad van ernst aantonen [CE 28 janvier 2002, RDE, n° 117, p°72 et s.; CE, 21 février 2005, n° 140.96, inédit; CE 5 avril 2002, RDE 2002, n° 117, p° 81 et s. ; CE 16 juillet 2009, N° 195328, juridict; CE, 4 mars 2005, n° 141.605, inédit]

Normaal gezien, ingeval van vaststelling van het aangaan van een inbreuk die een straffordering kan opstarten, verwittigt de politie die het proces-verbaal opstelt de magistraat van wacht en worden onderzoeksmaatregelen uitgevoerd. Het vermoeden van onschuld moet ook worden eerbiedigt.

In casu, meent verzoekster dat de feiten ingeroepen door verwerende partij niet van die aard zijn om het gevaarlijk karakter van verzoekster te bewijzen. Er is noch sprake van vervolging noch van veroordeling; verzoekster maakt deel uit van de Belgische economische samenleving.

Bijgevolg zijn de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd ten aanzien het bestaan van een gevaar van de openbare orde. De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht van de administratieve overheid zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met artikel 74/14 van de vreemdelingenwet; Dit motief zowel determinerend is voor het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van vrijwillig termijn en het inreisverbod.

Verzoekster verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt: “Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te

beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden.

Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

Het komt aan het bestuur toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van vier jaar op te leggen.

Er blijkt in casu niet dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet.

Het bestuur kan niet ontheven worden om in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren. Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het middel gegrond.”

3.3.2.2.1.1. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Hierboven is er reeds op gewezen dat de Raad wat betreft de beslissing tot vasthouding onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht. De verzoekster voert de schending van deze bepaling dan ook niet dienstig aan in het tweede middel.

3.3.2.2.1.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en werd ook niet toegepast bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. De verwijzing in het vierde middel naar deze wetsbepaling is dan ook niet dienend.

3.3.2.2.1.3. Het tweede en het vierde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij op het moment van haar arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort en omdat zij, door gebruik te hebben gemaakt van een Franse identiteitskaart die volledig vals is, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt in deze beslissing gemotiveerd dat de verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken nu zij in het bezit werd gesteld van een verklaring tot inschrijving en een E-kaart verkreeg op basis van een valse Franse identiteitskaart en omdat zij een gevaar is voor de openbare orde.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Waar de verzoekster in het eerste en het tweede middel aanvoert dat in de motieven van de eerste bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de specifieke situatie waarin zij zich bevindt, meer bepaald met het feit dat zij slachtoffer is van mensenhandel, wordt er op gewezen dat er hiervan in het administratief dossier geen enkele aanwijzing wordt teruggevonden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 4 mei 2018 werd gehoord, doch zij heeft tijdens dit gehoor geen gewag gemaakt van het feit dat zij het slachtoffer zou zijn van mensenhandel. Voorts dienen de politie- of de inspectiediensten, indien zij over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433 *quinquies* van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77 *bis* onder de omstandigheden bepaald in artikel 77 *quater*, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde te verwittigen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat dit is gebeurd. Er wordt dan ook niet ingezien op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden zou zijn om hierover te motiveren.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, de artikelen 61/2 e.v. van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.2.3.1. Artikel 61/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde stelt de in § 1 bedoelde vreemdeling, die niet beschikt over een verblijfstitel en die begeleid wordt door een door de overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers, in het bezit van een tijdelijk verblijfsdocument van 45 dagen ten einde hem de kans te geven een klacht in te dienen of verklaringen af te leggen met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf voorzien in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°. De Koning bepaalt het model van het tijdelijk verblijfsdocument.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling, die jonger is dan achttien jaar en het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, hetzij zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen, wordt dadelijk in het bezit gesteld van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument. Tijdens de hele procedure wordt naar behoren rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Indien de in eerste lid bedoelde vreemdeling onmiddellijk een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, kan het gespecialiseerd onthaalcentrum dat hem begeleidt aan de minister of zijn gemachtigde vragen om hem dadelijk in het bezit te stellen van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan op elk moment beslissen om de in § 2 voorziene termijn te beëindigen indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van de misdrijven bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis alsmede indien hij wordt beschouwd als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verzoekster laat in het eerste en het tweede middel gelden dat er voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar haar specifieke omstandigheden, met name dat zij slachtoffer van mensenhandel is. Uit de voorgaande bepaling blijkt evenwel dat het de politie- of de inspectiediensten toekomt om, indien zij over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van mensenhandel, onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde te verwittigen. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door de bevoegde politie- of de inspectiediensten werd verwittigd. Er kan de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing dan ook geen onzorgvuldig handelen worden verweten. Zo de verzoekster er in het eerste en het tweede middel nog op wijst dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet werd ingelicht over het statuut dat zij op grond van de artikelen 61/2 en verder van de Vreemdelingenwet kon aanvragen, wordt er op gewezen dat zij enkel diende te worden ingelicht door de politie- of de inspectiediensten over de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat zij het slachtoffer is van de in artikel 61/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aangehaalde misdrijven. Er kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten dat hij de verzoekster van deze mogelijkheid niet heeft op de hoogte gebracht. In dit opzicht lijkt de kritiek van de verzoekster niet gericht tegen de eerste bestreden beslissing en kan hij bijgevolg niet leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Voorts stelt de verzoekster in het eerste en het tweede middel dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid heeft gehad om te wijzen op het feit dat zij het slachtoffer is van mensenhandel of om aanwijzingen daarover aan te voeren.

Zij gaat er evenwel aan voorbij dat uit het administratief dossier blijkt dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 mei 2018 een vragenlijst ("*questionnaire*") werd voorgelegd, waar haar de vraag werd gesteld of er elementen waren die zij ter kennis wilde brengen. Aldus stond niets haar in de weg om zich op dat ogenblik kenbaar te maken als slachtoffer van mensenhandel. Zij heeft dit evenwel nagelaten. Zij kan dan ook thans in huidig verzoekschrift niet dienstig aanvoeren dat zij hiertoe de mogelijkheid niet heeft gekregen.

Waar de verzoekster in het eerste middel verwijst naar het arrest nr. 191 928 van 13 september 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu er *in casu* uit niets blijkt dat het café waar zij tewerkgesteld is in het verleden meermaals gesloten werd omdat er ernstige aanwijzingen van mensenhandel en prostitutie zijn. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar de verzoekster er in het eerste en het tweede middel nog op wijst dat zij op heden werd aangemeld bij het onthaalcentrum Payoke te Antwerpen, wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de email van haar advocaat van 14 mei 2018 naar de psychosociaal medewerker van het onthaalcentrum Payoke te Antwerpen (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 5) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde email van 14 mei 2018 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Hetzelfde geldt evenzeer voor de email die de raadsman van de verzoekster ter terechtzitting op zijn "*smartphone*" laat lezen en waaruit blijkt dat de verzoekster op 15 mei 2018 om 13u30 een tweede keer gehoord zou worden in het kader van mensenhandel.

Een schending van artikel 61/2 e.v. van de Vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3.2. Artikel 6 van het EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak "*Maaouia tegen Frankrijk*", beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoekster niet betwist dat zij voor het bekomen van een verblijfsrecht gebruik heeft gemaakt van een Franse identiteitskaart die volledig vals is. Waar zij stelt er steevast van overtuigd te zijn geweest dat haar verblijfsrecht op een rechtsgeldige wijze werd verworven, kan zij de Raad niet overtuigen. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat zij, hoewel zij de Marokkaanse nationaliteit heeft, niet op de hoogte zou zijn van het feit dat haar identiteitskaart, die zij heeft voorgelegd om een verklaring tot inschrijving te bekomen, waarop vermeld staat dat zij de Franse nationaliteit heeft en waarvoor zij *nota bene* volgens haar eigen verklaringen € 800 heeft betaald, vals zou zijn. Bovendien heeft zij zelf aan de politie verklaard dat "*de vervalser van de papieren*" haar had gezegd dat zij "*met de vervalste documenten kon werken*" (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 6, p. 4). Aldus kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij in het eerste middel aanvoert dat het niet correct is te stellen dat zij "*met bedrieglijk opzet niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze te verblijven, en manifest zou weigeren om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie*".

De verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij in het eerste middel voorhoudt dat haar goede trouw kan worden afgeleid uit het feit dat zij een geldig visum had voor Spanje, dat zij zelf met de valse documenten naar overheidsdiensten is gestapt, dat zij *“perfect een legaal verblijfstitel kon bemachtigen via een regularisatie als arbeidsmigrant”* en dat zij het slachtoffer is van haar onwetendheid en het geloof in de goedheid van mensen. Het feit dat zij een geldig visum had voor Spanje heeft haar immers niet belet om zich in Frankrijk een vals identiteitsdocument te verschaffen om aldus in België, waar zij volgens haar uiteenzetting in het verzoekschrift een nieuw leven wenste op te bouwen en wou werken, op basis van fraude een verblijfsrecht te bekomen, niettegenstaande zij indien zij in België wenste te leven, zij een geldig visum voor België diende aan te vragen. Dat zij met dit valse identiteitsdocument naar de bevoegde overheidsdiensten is gestapt, was noodzakelijk om dit verblijfsrecht te bekomen en getuigt, gezien dit in eerste instantie is gelukt, niet van een gebrek aan verstand. Waar zij stelt dat zij *“perfect een legaal verblijfstitel kon bemachtigen via een regularisatie als arbeidsmigrant”* en dat zij het slachtoffer is van haar onwetendheid en het geloof in de goedheid van mensen, beperkt de verzoekster zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Waar de verzoekster er in het eerste middel nog uitdrukkelijk op wijst dat zij op geen enkele wijze definitief strafrechtelijk veroordeeld werd, wordt er op gewezen dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Gelet op het voorgaande heeft de verzoekster het bestaan van procedurele onregelmatigheden waardoor haar rechten van verdediging werden geschonden niet aangetoond.

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De verzoekster zal dus vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Te dezen betwist de verzoekster niet dat zij in België geen familie heeft. Aldus maakt zij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven niet aannemelijk.

In het kader van haar privéleven stelt de verzoekster dat zij sedert april 2017 in België is (meer dan 1 jaar), dat zij een appartement huurt en sedert mei 2017 op zelfstandige basis werkt bij een zekere bvba die instaat voor de exploitatie van een café. Zij wijst er tevens op dat zij geïntegreerd is in de Belgische economische samenleving en nooit ten laste is geweest van de Belgische maatschappij of de sociale zekerheid. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat de door haar opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest "*Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*" oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwezen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* licht de verzoekster nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied, zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Dat er geen onderzoek zou zijn gebeurd naar haar financiële situatie doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, op het eerste gezicht vast dat de verzoekster in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

3.3.2.2.3.4. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...)
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,
of; (...)"*.

In het vierde middel betwist de verzoekster de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing, wat betreft de afwijking van de in artikel 74/14, § 1, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van dertig dagen, gestoeld is op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hiervoor een termijn wordt toegekend kunnen verantwoorden, met name 1) dat er een risico bestaat op onderduiken nu de verzoekster in het bezit werd gesteld van een verklaring tot inschrijving en een E-kaart verkreeg op basis van een valse Franse identiteitskaart en 2) dat zij een gevaar is voor de openbare orde nu zij op heterdaad betrapt is voor valsheid in geschrifte. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de eerste bestreden beslissing te schragen. De verzoekster voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoekster, daargelaten de vraag of zij wel degelijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en of daarnaar een voldoende individueel onderzoek is gebeurd, geen belang bij haar kritiek op het tweede motief van de eerste bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, de artikelen 61/2 e.v. van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan *prima facie* niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.2.6. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet ernstig.

3.4. Er is bijgevolg niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN